

mennyezeten, a lámpákból fényes, vastag vezetékek — póklábak — nőttek ki.

Az égi Computer akkora volt, mint egy öt emeletes bérház, szóval egy monstrum. Ezüstfehér fény verődött vissza róla, és amikor Bódi bekapcsolta, tigrismorgáshoz hasonló hangot adott ki.

A gép az égi lények és a földi emberek idegrendszerét ötvözte egybe, s ehhez több mint egymillió elektroncsőre volt szükség. Ha hosszú időn át működött, úgy árasztotta magából a meleget, hogy sütni, főzni lehetett a tetején.

„A logikai szimbólumokat a lehető legjobban instrumentálja”, suttogta megilletődötten az őrangyal. Majd bekapcsolta a gépet és a keresőbe beírta, hogy „színész”. A gép megkérdezte, mikor született? Beírta, hogy 1840 és 1850 között. Írhatott volna mást is, de ha előző élet!

Ezután azt kérdezte a gép, melyik országban? Magyarország, írta. Magyar színész, miért ne? Sőt, persze!

Hosszú névsor jelent meg, Lujzák és Piroskák, Matildok, Marcsák, Lillák, Katicák, az angyal szinte szédült tőle. Találomra kiválasztott egy nevet a sok közül, majd figyelmetlenül az alatta lévőre kattintott. Az alatta lévő rubrikába ez volt beírva: Szentmihályi Adél színész- és költő. Élt tizenhét évet.

HATÁR GYŐZŐ

Amnesztia

(a „Tururu és Tűrürü” margójára)

*így szól a krónika így a szájhagyomány
nem volt haragtartó
furorját megbánta
érte szól Endrődön harangoznak Gyomán:
ha ki vesztére tört
megenyhült iránta*

*hogy már trónja alatt lazult az ereszték
bicskája bekattant
befalta fasírtját
s érezvén Szent Mihály hamar közeledtét
DUNDIBABA király
megásatta sírját*

*mesekoporsónak hét rőf táltos vermet
Rendeletét ríva
rótta íródeák:
Fel- s Kimenetelre kandi Öreggyermek
betyár nemzetének
adott amnesztiát*